

Albert Camus

Albert Camus se je rodil delavski družini 7.11.1913 v Mondovi v Alžiriji. Umrl je v prometni nesreči 1960 Villebluinu. Tudi njegov oče ni umrl naravne smrti, padel je v vojni. Študiral je filozofijo in književnost v Alžiru. Ustanovil je delavsko gledališče. Po študiju je bil najprej novinar v Parizu. Med 2. svetovno vojno je bil aktivi član odporniškega gibanja ter vodil celico in čas (Combat-Bitka). Po vojni je bil režiser, dramaturg in lektor pri založbi Gallimard. Leta 1952 doživi razdor s Sartrom. Camus je tudi dobitnik Nobelove nagrade leta 1957. Poleg Sartra je bil najvidnejši predstavnik francoske eksistencialistične književnosti.

Novele, romani in drame so tesno povezani njegovimi filozofsko-esejističnimi deli in izhajajo iz filozofije absurda, to pa ni isto kot Sartrovo pojmovanje eksistencializma, marveč je utemeljena v racionalnem spoznanju absolutne nesmiselnosti človekovega bivanja v svetu po razpadu tradicionalnih vrednot in pozneje tudi v potrebi po uporabi proti njej, vendar ne dopušča umika v metafizične ali ideološke povezave.

V romanu *TUJEC* naprimer junak, ki ga prevzame občutek absurdnosti življenja in sveta, poskuša uiti v smrt, v poznejših delih (npr. roman *Kuga*) pa Camus išče pot iz takšnega stanja v kolektivni solidarnosti, skupnem boju vseh ljudi proti občutju absurda.

Njegova pomembna dela:

-romani: *TUJEC*(1942), *KUGA*(1947), *PADEC*(1956), *SREČNA SMRT*(1971)

-novela: *IZGNANSTVO IN KRALJESTVO*(1957)

-drame: *NESPORAZUM*(1944), *KALIGULA*(1944), *OBSEDENO STANJE*(1948),

Kratka Vsebina

Meursault, mlad uslužbenec v alžirskem mestu Orana, je prejel telegram iz hiralnice, da mu je umrla mati. Telegram je napisan zelo na kratko, tako da se iz njega ne da izbrati, kdaj je njegova mati sploh umrla. Meursault se je takoj začel pripravljati na dolgo pot do mesteca Marengu, kjer je bila ta hiralnica. V službi je prosil šefa za dva dni dopusta, za katere je vedel, da mu jih ne bo mogel odreči. Odšel je še na kosilo v restavracijo pri Celestu, kamor je ponavadi zahajal. Celest je bil njegov prijatelj in ga je prijateljsko bodril in tolažil. Nato je Meursault odšel še k Emmanuelu, da bi ga prosil za črno kravato in žalni trak. Po vseh teh opravkih se mu je že pošteno mudilo na avtobus, tako da je moral teči, če ga je hotel ujeti. Od tega teka in močne vročine je bil kar malo omotičen tako, da je na avtobusu zaspal.

Ko se je vožnja končala je moral prepešati še dva kilometra do hiralnice. Tam se je najprej seznanil z vratarjem. Po dolgem čakanju ga je le sprejel ravnatelj hiralnice. Izrekel mu je sožalje in nato sta se zapletla v pogovor. Ravnatelj mu je povedal, da je že poskrbel za vse okoli pogreba, povedal mu je tudi to, da so njegovo mater odpeljali že odpeljali v njihovo majhno mrtvašnico, da nebi preveč vznemirjali drugih stanovalcev hiralnice. V hiralnici je Meursault opazil, da je krsta že zaprta. Pristopil je vratar in ga vprašal, če bi rad še poslednjem videl mater, a je odvrnil, da nebi rad. Meursault se je usedel poleg krstne, nasproti njega pa vratar. Nekaj časa sta se pogovarjala, pokadila sta cigareto in spila belo kavo.

Nato je vratar razpostavil še ostale sedeže, ker so začeli prihajati meterini prijatelji iz hiralnice. Kar na enkrat je bila vsa soba polna in tako so bedeli pri truplu do jutra. Zjutraj so prišli pogrebci, ki so zaprli krsto in jo položili na mrtvaški voz. Za pogrebom so šli pa samo Meursault, ravnatelj hiralnice, neka medicinska sestra in najboljši prijatelj pokojnice. Pot do pokopališča je bila dolga in mučna, kajti sonce je močno pripekalo. Morali so paziti na tudi na hitrost hoje, da nebi dobili sončarice. Po pogrebu je Meursault takoj odšel domov. Domov je prišel ves izmučen, zato je takoj zaspal.

Drugi dan si je zaželel morja. Odšel je na plažo, kjer je srečal svojo prijateljico Marijo, ki je bila zaljubljena vanj. Cel dopoldan je preživel v vodi z njo. Ko se je zvečerilo, pa sta skupaj odšla v kino, kjer je bila neka komedija. Noč sta preživela pri njem doma. Drugi dan je Meursault srečal na stopnišču sostanovalca Razmonda, ki ga je povabil k sebi, da bi skupaj pokosila. Med obedom ga je Raymond prosil, če mu napiše neko pismo, s katerim bi se maščeval svoji ljubici, za katero je mislil, da ga vara. Meursault mu je ustregel in mu napisal pismo, ki je Raymond zelo ugajalo. Kasneje so se zmenili Raymond, Meursault in Marija, da bi se šli skupaj kopat. Ko so odhajali, so videli, da jih opazujejo Arabci. Na plaži so se zelo zabavali. Kmalu so postali lačni.

Po jedi so dekleta pospravljale, Raymond, Meursault in Masson pa so odšli na sprehod po sipinah. A kmalu so naleteli na težave, na plaži so jih čakali Arabci. Raymond je vedel, da bo prišlo do pretepa, zato je prijateljem povedal, na se pripravita na to. Pretep se je res začel, a kmalu je eden od Arabcev potegnil nož in Raymonda zabodel v roko. Meursault in Masson sta Raymond pomagala do hiše, kjer so mu obvili rano. Ko si je Raymond malo opomogel je spet odšel na plažo, za njem je stekel tudi Meursault. Meursault je videl, da Raymond nekaj namerava. In res, vrnila sta se k Arabcem. Tam je Raymond naperil revolver v enega od Arabcev. Meursault ga je začel prepričevati, da naj ne stori tega. Toda zgodilo se je nekaj povsem drugega. Raymond je res prepustil revolver Meursaultu, toda potem je on ustrelil v Arabca, najprej enkrat, potem pa takoj še preostale tri naboje.

Že drugi dan so ga aretirali. Najprej so ga zasliševali na policiji, a kmalu je dobil tudi svojega odvetnika. Kmalu se je preselil iz svojega stanovanja v zaporniško celico. Medtem, ko je èalal na sodno razpravo, pa je imel časa na pretek, da je razmišljal o svojem življenju. Ugotovoj je, da, bi človek lahko preživel 100 dni v zaporu, èe bi živel samo en dan na prostosti, kati on je čas v zaporu preživljal tako, da je obuja svoje spomine. Spominjal se je svojega stanovanja, vsake podrobnosti v njem. To ga je povsem prevzelo. In tako je prišel tudi èas, ko se je začela sodna razprava. Po dolgem času je bil spet na prostosti.

V sodni dvorani se mu je zdel ves direndaj novinarjev in odvetnikov zelo zanimiv. Zaminiva se mu je zdela celo zatožna klop, ker so vse priče govorile o njem, njegovih dejanjih in znaèaju. Na začetku se je razprava še kar ugodno razvijala, toda bolj se je bližal konec, bolj se je zdelo, da je kriv. V sodni razpravi pridejo na dan še druge Meursaultove lastnosti: malo pred umorom je pokopal mater, ki je umrla v domu za onemogle, vendar po mnenju prič ni kazal posebne žalosti; še istega dne se je spustil v ljubezensko razmerje s strojepisko Marijo, potem pa je z znancem Raymond, s katerim ga ne veže prav nič, zapletel v zadevo, ki ga je nazadnje pripeljala v uboj. Na temelju prièevanj ga sodišèe spozna za pokvarjenega in nevarnega človeka, sovražnika morali in družbi, zato ga obsodijo na smrt z obglavljanjem. V ječi se do konca zave obèutka absurdnosti sveta in ravnodušja do lastnega in tujega življenja.